

Lördagskväll.

Mina älskade!

En liten stund vill jag nu åter prata
med eder, det här inte bli länge, ty
ryggen är ännu litet svag, det enda
som minns är kvar efter skjutten.

Jag har Gud ske lof varit så rask, alla
mina vänner som hälsat på, ha var-
rit helt förundrade: "dina rosor ha
ju inte det minsta bleknat" säga
de alla. Och sedan heter det: du har
ju en riktigt väl-uppföstrad dotter
som sover så der snällt både dag
och natt. Hon är verkligen mycket
snäll så att man riktigt måste
hålla af henne. Ack de små hjälp-
lösa varelserna, huru skulle det gå
om de icke hade trägon som höll af
dem?

Vi ha tänkt att om söndag (den 30) ha
hennes kristning. Det passar inte
för B någon hvardag ty han har alla
dagar lektioner till 1. Skola vi få
hoppas att då få vår pappa ålaka
de hit? Torii hoppas vi säkert på.
Det fattas icke så mycket i två år
sedan pappa var hos oss. Jag vet
nog att pappa svarar: det får bero på
huru rask mamma är. Det är na-
turligt, men om mamma är rask och
Minni kanske hos eder, så vore det
väl en möjlighet? Tante Sofia T. har
alltjemt frågat: när kommer min papp-
pa? och sagt att hon "riktigt läng-
tar" efter att få se pappa igen. Nu
tänkte vi som så: att vi skulle bedja
de gamla från Kallola vara så goda
och stå fadder för lilla systern. De unga
skulle naturligt bjudas med på kristningen
isynnerhet om Torii kommer. Annars
skulle vi inte bjuda några andra än
faddrar, helt få. Sedan skulle vi bedja

Kallola-herrskapet åta en enkel mid-
dag med oss, annars skulle de ju få
vara så liten stund med pappa.
Det kunde ju då bli helt treffligt.
Låt oss sedan så snart som möjligt
få veta huru pappa besluter. Jag
behöfver väl inte säga huru lyckliga
vi alla skulle blifva om om - !
Smättingarna åka skidsko och skurra
bakke af alla krafter. Lou bäst sitter
~~ta~~ i salen en liten sällsamhet, Karins
skolkamrater, som sy julklappar och
läsa högt. Dessa lördagskvällar äro
alltid för Karin så efterlängtsade, de
äro hennes förnöjelser efter veckans
arbete. Och flitig är hon, det kan jag
säga. Men om de små pojkarne
kan jag just inte säga det samma.
Kanske ha de så litet att läsa. Lå
påstå de åtminstone. B är så flitig
nu med sina Ström-forsare så att jag
är helt rädd han arbetar för mkt.
Den rysliga arbetsifveru kommer

så öfver honom ibland att han inte
söfver sina nätter i ro heller utan
stiger upp midt i natten och råkar.
Nu måste jag sluta fast brefvet
ej är fullt, lilla systen ropar mamma
a-a-a-.

Adio för i dag! Gud med oss alla!

B. heter och hoppas att Ainas
bjudning till vår yngstas krist-
ning skall ha önsket verkan
Det vore så kärt för oss alla,
att äta en gång få rå om
morfar en stund. Men nog
är ju Toini välkommen äfven
ensam.

